פנטה גירו

במלכה אחת שלט מלך סטפאן עם שלושת הבנות שלו. הכל התנהל במלכתו בשלום, אך צערו גדול של המלך היה שלא נולד לו בן, שיוכל למסור לו את הממלכה בבוא הזמן.
קרה שנוצר סכסוך בין מלך סטפאן ומטאו, המלך הצעיר שבממלכה השכנה, וסטפאן דאג מאוד. "מי יוכל להוביל את הצבא שלי מול האויב?" חשב כל הזמן.
בתו הבכורה של המלך ראתה את דאגתו של אביה ובאה אליו.
"אני אוביל את הצבא" אמרה,תוכל לסמוך עלי!"
"לא" אמר המלך הזקן "מלחמה איננה מעשה נשים."
"אבל תנסה אותי" ביקשה הבת הבכורה.

אחרי מחשבה רבה אמר המלך "טוב, תנסי להוביל את הצבא, אבל אם רק תחשוב על דבר נשי כלשהו יהיה עליך לחזור מיד הביתה עם כל הצבא."
אחרי כן המלך קרא אליו את משרתו הנאמן ביותר וציווה עליו ללוות את הבת למלחמה. אך להשגיח ואם ישמע ממנה מחשבה נשית כלשהי, לחזור מיד הביתה עם כל החיל.
הם יצאו לדרך, הצבא עם הבת הבכורה בראשו. אך כשעברו ליד האגם ראתה הבת סבך גומא גבוה.
"אך איזה גומא יפה" קראה "אפשר היה לעשות ממנו כישור נהדר."
"הביתה!" קרא מיד המשרת המלווה אותה "חוזרים הביתה. את חשבת על

כישור וזו מחשבה נשית!"
והם חזרו.
וכעת הבת האמצעית באה לאבא המלך וביקשה לנסותה בהובלת הצבא למלחמה. היא ביקשה ונדנדה זמן רב ובעקשנות כזו שהמלך הסכים בסוף לתת לה להוביל את צבאו, אך שוב באותו התנאי – אם תחשוב על דבר נשי תחזור מיד הביתה עם כל הצבא.
הם יצאו לדרך, הבת שבראש הצבא, ועברו ליד האגם. הבת ראתה את הגומא אך לא אמרה דבר. בהמשך הובילה הדרך ליד יער סמיך. הבת האמצעית ראתה עצים גבוהים ותמירים.
"הו איזה נול יפה אפשר היה לבנות מעץ כזה" אמרה.

"הביתה!" קרא מיד המשרת המלווה "נול הוא כלי של אישה. עלינו לחזור מיד!"
והם חזרו שוב.
ואז הבת הצעירה, פנטה גירו שמה, באה אל המלך. היא רוצה להוביל את הצבא לקראת המלחמה עם המלך השכן.
"לא" אמר המלך סטפאן "את צעירה מדי. אם האחיות הגדולות שלך לא ידעו לשמור על הבטחתן, את בוודאי לא תוכלי. אישה תמיד חושבת על ענייני נשים ומלחמה היא עניין של גברים.
אך פנטה גירו לא ויתרה:
"נסה אותי, אבא, הרי אין לך ברירה אחרת. תן לי לנסוע. תראה שלא אאכזב אותך."

בסוף המלך הסכים שפנטה גירו תצא בראש החיל, אך שוב נתן לה התנאי, כמו לבנות הגדולות.
לקראת היציאה אל הממלכה האחרת לבשה פנטה גירו שריון, לקחה חרב ואקדח, ונראתה כמו גבר. היא עלתה על סוס והובילה את החיילים, כשמשרת המלך מלווה אותה.
החיל עבר ליד האגם וליד היער, פנטה גירו ראתה את סבך הגומא, ראתה את עצי היער החזקים, אך לא אמרה דבר.
היא רק דאגה לחיילים ונהגה כמו מנהיג של ממש.
כשהם הגיעו לגבול הממלכה השכנה, ביקשה פנטה גירו לדבר קודם עם המלך עצמו כדי לברר את סיבות הסכסוך.

המלך מטאו, היה איש צעיר ונאה. הוא מצא חן בעיני פנטה גירו מהמבט הראשון. אך היא נהגה כאילו היא גבר ולא גילתה דבר על עצמה.
גם מטאו התחיל לחבב את המנהיג של חיל האויב, אך הוא היה אדם נבון וחד תפיסה ומיד התחיל לחשוד שלפניו לא גבר אלא אישה, כנראה אחת מבנות המלך סטפאן השכן.
כדי לוודא זאת, המלך הצעיר הזמין את פנטה גירו לארמונו כדי שם לנהל את המשא ומתן.
כשהגיעו לארמון, המלך הצעיר בא ישר אל אמו וסיפר לה על מנהיג הצעיר של צבא מלך סטפאן, שאותו הזמין להתארח.
הסביר לה גם את חשדו שהאורח אינו

אלה אישה.
"זה לא נסיך אלא נסיכה,
עיניה דומות לכוכבים,
שערותיה זהובות וארוכות.
לבי אומר שזו היא, הנסיכה."
"אל תדאג" אמרה לו אמא "יש דרכים
פשוטות לבחון האם זאת נסיכה בבגדי
גבר. תוביל אותה למחסן הנשק שלך. אם
זאת נערה, הנשק לא יעניין אותה, אבל
גבר יבדוק היטב כל כלי שתראה לו."
מלך מטאו שמע בעצת אמו. אך פנטה
גירו מיד הבינה את כוונתו. היא בדקה
היטב את החרבות שהראה לה, וניסתה
אפילו לראות מהאקדחים השונים
שראתה.
שוב חזר המלך הצעיר לאמא.

"היא מתנהגת עם נשק כמו גבר ממש, אך
אני עדיין חושב שזה:
לא נסיך אלה נערה,
עיניה דומות לכוכבים,
שערותיה זהובות וארוכות.
לבי אומר שזו היא, הנסיכה."
אך אמא הרגיעה אותו שוב. תוביל אותה
לגן. אם זאת נערה, היא תיגש לערוגת
ורדים. אם זה גבר, הוא ישבור זלזל יסמין
ויתקע לו אותו מאחורי אוזן."
המלך הוביל את פנטה גירו אל הגן, אך
היא הקפידה לשמור על זהותה הגברית.
היא ידעה שגברים אוהבים ריח יסמין
ולכן שברה לעצמה זלזל יסמין ותקעה
אותו אחרי אוזנה.
המלך שב אל אמו בשלישית.

"היא לקחה יסמין" סיפר "אך הלב שלי
אומר עדיין:
זה לא נסיך אלה נערה,
עיניה דומות לכוכבים,
שערותיה זהובות וארוכות.
לבי אומר שזו היא, הנסיכה."
האם של המלך מטאו ראה כי בנה
התאהב באורח או האורחת שלו ונתנה לו
עוד עצה:
"נסה אותה בפעם האחרונה. תזמין אותה
להתרחץ באגם. אם זו נערה, כי לא
תבוא."
שמע המלך מטאו בעצתה של אמא
והזמין את פנטה גירו לרחצה באגם. אך
היא ענתה:
"היום עוד מים קרים, לא נעים יהיה

להתרחץ. נחכה עוד יום. השמש תחמם
את המים ונוכל להתרחץ בנעימים."
ובינתיים היא קראה למשרת שלה ואמרה
לו לרכב מהר הביתה עם איגרת לאבא

המלך סטפאן. באיגרת היא ביקשה מהמלך לקרוא לה בדחיפות הביתה, בתירוץ שהוא חולה אנוש, ורוצה לפני מותו עוד לראות את פנטה גירו.
למחרת המלך מטאו חיכה לפנטה גירו ליד האגם. כשהיא רק הגיעה לשם התפשט ונכנס למים. ופנטה גירו ניגשה לאגם ואמרה:
"התחממתי מאוד בדרך לכאן. אחכה עוד קצת לפני שאכנס למים." ובינתיים היא חיכתה למכתב מאביה המלך סטפאן.
אחרי זמן מה מטאו הזמין את פנטה גירו שוב להיכנס למים, אך באותו הרגע נשמע קול של פרסות סוס דוהר והופיע שליח עם איגרת מהמלך סטפאן לפנטה גירו.
היא פתחה את האיגרת, קראה ואמרה:

"אני מצטער, אך קיבלתי מסר עצוב. אבי קרוב למותו ורוצה לראות אותי מיד. אני חייב לצאת מיד לדרך. והמלך סטפאן רוצה להתפייס אתך, ואם אתה מסכים, בוא אלינו בהקדם."

מה יכול היה לעשות המלך מטאו? הוא נפרד מפנטה גירו וכך לא נודע לו האם האורח הייתה הנסיכה. ואילו ידע, היה אומר לה כי התאהב בה, ומציע לה מיד להיות לו לאישה.
מטאו חזר הביתה מאוכזב ועצוב. התחיל להתרוצץ בלי מעש בכל הארמון ובסוף ניכנס גם לחדר בו התארחה פנטה גירו. שם ראה על השולחן ניר ועליו כתוב:
"מטאו היקר!
אינני נסיך אלה נערה פאנטה,
עיניי דומות לכוכבים,
שערותיה זהובות וארוכות.
ולבי אומר לי שאני מאוהבת."
הנסיך רץ מהחדר ישר לאמא.
"אמא! ידעתי שזאת נערה! היא בעצמה

הודתה בכך."
והוא מיד ציווה להכין מרכבה, עלה לתוכה ודהר אל פנטה גירו.
בינתיים פנטה גירו סיפרה לאבא סטפאן איך הצליחה לרמות את האויב ואיך השלימה אתו. תוך כדי השיחה נשמע קול

פרסות הסוסים ולחצר הגיעה מרכבת המלך מטאו.
שני המלכים השלימו ביניהם ופנטה גירו נישאה למטאו. הוא לקח אותה לממלכה שלו והם חיו שם בשלום ובאושר.